

PECAT

Un relat de: [Montseblanc](#)

L'Ernest seu tranquil·lament, relaxat, gairebé adormint-se. Són els moments que el seu cervell aprofita per passar revista. Deu ser cap un quart de vuit de la tarda. Ja li fan soroll els budells. Avui, a l'hora de dinar, sa mare li ha dit que quina vergonya veure'l menjar, als seus quaranta anys i tan golafre, tota una mariscada per a ell sol, i amb aquelles ganes, gemegant i tot de plaer. Sí, potser és gola però és tan bo el marisc i pagava la mama... Encara li ha quedat un platet de gambes que es crupirà aquest vespre.

I bé, tampoc és tan greu això, pensa l'Ernest, pitjor és l'enveja, que ara, aquí tot sol, reconeix que en té, sobretot del seu germà gran, que cada dos per tres canvia de xicota, que totes li van al darrere, mira que és guapot el malparit i té calers perquè treballa molt. I el treball, la veritat, a l'Ernest li fa al·lèrgia, sempre ha estat el més mandrós de la família. Ep, i no és que l'Ernest vulgui semblar superb, però si ell s'hi posés, triomfaria segur, però li fa mandra... Ell ja viu bé amb el seu sou de mileurista, això sí sense compartir amb ningú ni convidar mai, ell s'ho guanya i és tot per ell. Sempre li diu a sa mare "mama, no és avarícia, és supervivència", però sa mare mou el cap d'un cantó a l'altre, amb aquella cara d'ovella que té, que a l'Ernest de vegades li agradaria que fos de veritat per portar-la a l'escorxador.

L'Ernest respira profundament, calma. Potser que vagi cap el lavabo i es masturbi, això l'ajuda molt a escampar la boira, i el cervell calla per una estona. Ah, ara fa dies que no carda com cal. La darrera vegada va ser a l'església del poble del costat, allà entre els bancs, amb aquella meuca de la seva cunyada, la dona del germà petit. Bé, la luxúria mana a certes hores, no? Es diu ell mentre s'aixeca i surt del confessionari, posant-se bé la sotana. Està clar que avui tampoc vindrà ningú a confessar-se. I, la veritat, l'Ernest no ho entén, perquè Déu ho perdona tot i et quedés com nou...